

Full diocesà

10 de març del 2019

p5 – Participació en la JMJ.CAT de Mataró

p6 i p7 – Missatge del Sant Pare per a la Quaresma 2019

El seminari,
missió de tots

Dia del Seminari:
17/19 de març de 2019

«Diu l'Escriptura que l'home no viu només de pa»

Diümenge I de Quaresma / Cicle C

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «El sacerdot rebrà de les teves mans la cistella on portes les primícies dels fruits de la terra, i la deixarà davant l'altar del Senyor, el teu Déu. Després, a la presència del Senyor, el teu Déu, declararàs: "El meu pare era un arameu errant que baixà amb poca gent a l'Egipte per viure-hi com a foraster. Allà es convertiren en un gran poble, fort i nombrós. Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren una feina dura. Llavors vam cridar al Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam i tingué en compte la nostra opressió i el nostre treball forçat. El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de senyals, de prodigis i d'un gran pànic, ens va introduir en aquest lloc i ens va donar aquest país que regalima llet i mel. Per això he portat aquestes primícies dels fruits de la terra que vós, Senyor, m'heu donat." »Després deixa aquells fruits davant el Senyor, el teu Déu, i adora'l.»

(26,4-10)

Salm responsorial

Estigueu vora meu en els perills, Senyor.

(Salm 90)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Què diu l'Escriptura, germans? «Tens la paraula molt a prop teu; la tens als llavis i al cor.» Aquesta «paraula» és la fe que proclamem: si amb els «llavis» reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de «cor» que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat, perquè la fe que ens fa justos la portem al cor, i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim als llavis. Diu l'Escriptura: «Cap dels qui creuen en ell no serà defraudat.» Aquí no hi ha cap diferència entre jueus i no jueus: uns i altres tenen el mateix Senyor, que enriqueix tots els qui l'invoquen, perquè «tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat».

(10,8-13)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà, i durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert, i era temptat pel diable. Durant aquells dies no menjava res

i a la fi quedà extenuat de fam. El diable li digué: «Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.» Jesús li va respondre: «Diu l'Escriptura que l'home no viu només de pa.» Després el diable se l'endugué amunt, li ensenyà en un instant tots els reialmes de la terra i li digué: «Et puc donar tot aquest poder i la glòria d'aquests reialmes; tot m'ha estat confiat a mi, i ho dono a qui jo vull; adora'm i tot serà teu.» Jesús li respongué: «L'Escriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dóna culte a ell tot sol."» Després el conduí a Jerusalem, el deixà dalt la cornisa del temple i li digué: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix des d'aquí; l'Escriptura diu que "ha donat ordre als seus àngels de guardar-te" i que "et duran a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres".» Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu."» Esgotades les diverses temptacions, el diable s'allunyà d'ell, esperant que arribés l'oportunitat.

(4,1-13)

«Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà, i durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert»

L'home no viu sols de pa

Jean Hakolimana, prev.

D'ençà que la humanitat es va convertir en societat de consum, anem perdent el rumb cada vegada més. La nostra gran i pitjor temptació és reduir-ho tot al pa. Reduir l'horitzó de la nostra vida a la mera satisfacció dels nostres desitjos i comprometre'ns a convertir-ho tot en pa amb què alimentar les nostres apetències. Gairebé sense adonar-nos-en, ho hem convertit tot en «pa». «La nostra major satisfacció i, de vegades, gairebé l'única és digerir i consumir menjars, articles, objectes, espectacles, llibres, televisió. Fins l'amor ha quedat convertit, sovint, en mera satisfacció i tècnica sexual» (Pagola). Cada dia la societat moderna es va convertir en una presó per si mateixa. Ens passa allò que Marahaji expressava fa temps: «Una persona no necessita estar darrere reixes per a ser un presoner. La gent pot ser presonera de les seves maneres de fer. Podem ser esclaus de nosaltres mateixos.»

El nostre món necessita un desert. No per a ser-hi temptats, sinó per a adonar-se de tantes temptacions que va arrossegant sense adonar-se'n. Necessita un desert econòmic per a aprendre que l'home no viu sols de pa. Necessita un desert espiritual per a redescobrir que la vida és molt més que el culte al poder i a la glòria. Necessita un desert de la humilitat per a comprendre que la divinitat humana no es construeix dalt de la cornisa del temple sinó contemplant Déu i caminant sincerament amb ell. Ens desviem de Jesús quan confonem la nostra pròpia ostentació amb la glòria de Déu. La confiança en ell no ens proporciona una vida sense riscos, lluites ni esforços, portats per mans d'angelets. Ens dóna la força per a ser més compromesos amb la lluita pel seu Regne.

La imatge

«No permeteu que nosaltres caiguem en la temptació», ens fa demanar Jesús al Pare. Avui tenim un manual de temptacions per practicar. El diable proposa a Jesús maneres fàcils, sense esforç, espectaculars de viure; ell hi respon amb textos bíblics: la Paraula. Un bon exercici quaresmal: confrontar les nostres maneres de fer amb la Paraula. El Pare ens ajudarà a no caure en la temptació.

La temptació de Crist (1525). Simon Bening

Agenda

Lit. hores: Setmana I

11 dilluns

— Sant Eulogi de Còrdova
— Sant Àurea
Lv 19,1-2.11-18/Salm 18/Mt 25,31-46

12 dimarts

— Sant Innocenci I
— Sant Lluís Orione
Is 55,10-11/Salm 33/Mt 6,7-15

13 dimecres

— Sant Nicèfor
— Sant Ramir
— Sant Roderic
— Santa Patrícia
Aniversari de l'elecció del Papa Francesc
Jo 3,1-10/Salm 50/Lc 11,29-32

14 dijous

— Santa Florentina
Estgr 14,1.3-5.12-14/Salm 137/Mt 7,7-12

15 divendres

Dia d'abstinència
— Santa Madrona
— Santa Lluïsa de Marillac
Ez 18,21-28/Salm 129/Mt 5,20-26

16 dissabte

— Santa Eusèbia
Dt 26,16-19/Salm 118/Mt 5,43-48

17 diumenge II de Quaresma / Cicle C

— Sant Patrici
Josep d'Arimatea
Dia i col·lecta del Seminari
Gn 15,5-12.17-18/Salm 26/FI 3,17-4,1/Lc 9,28b-36

El Guix de Manresa

La capella manresana de la barriada del Guix, les Cots i la Pujada Roja és la capella del Sant Crist del Guix. Fa un any i mig que la van recuperar per al culte dominical, després d'unes obres a càrrec de l'ajuntament. Fa uns quants mesos, i coincidint amb la visita pastoral, el senyor bisbe va poder-hi celebrar l'eucaristia.

20 anys de l'ISCRVic

Enguany, l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, fundat pel bisbe Josep M. Guix com una eina de recerca en els camps teològic, filosòfic, espiritual i humanístic, compleix vint anys. Amb motiu de l'efemèride, el Seminari de Vic acull una exposició oberta al públic, amb preguntes i respostes que fan pensar.

Visita al Museu Episcopal de Vic

Un bon estol d'infants i pares que participen en la catequesi de les parròquies de la ciutat de Vic i de Sant Andreu de Tona van fer una visita, el dia 23 de febrer, al Museu Episcopal, on van poder repassar escenes cabdals de la vida de Jesús: el sant sopar, la passió i mort i la resurrecció. Van ser guiats per Josep M. Riba.

Participació en la JMJ.CAT a Mataró

A milers de quilòmetres de distància però vivint la mateixa alegria, sentint-se part d'una Església universal jove en comunió amb el Sant Pare: així ho van viure els prop de cinc-cents joves de les diòcesis amb seu a Catalunya que han participat en la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) des de Catalunya, a Mataró, el darrer cap de setmana de gener.

Donat que les dates i preus feien difícil de participar en la JMJ de Panamà, el Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) va decidir no perdre's l'oportunitat de poder viure aquesta gran experiència organitzant aquesta trobada de dos dies i fent així possible que molts joves d'arreu de Cata-

lunya (també hi va participar un grup de la nostra diòcesi) visquessin la JMJ a través de testimonis, pregària, jocs, música, connexions en directe amb Panamà...

La JMJ.cat fou una experiència de comunió, pregària i alegria realment intensa, connectant del tot amb l'esperit del que s'ha viscut a Panamà, superant totes les expectatives. Ara ja ens toca d'escalfar motors per no perdre'ns la JMJ de Portugal del 2022. Lisboa serà una seu que, per la proximitat, facilitarà als nostres joves fer-nos-hi presents, en una Jornada Mundial que es preveu que sigui, un cop més, multitudinària.

17.03.2019 (10-13H)

Portes Obertes al Seminari Vic

edifici del saber

«Tot l'univers creat està atent esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu» (Rm 8,19)

Síntesi del Missatge del Sant Pare per a la Quaresma 2019

[...] El misteri de salvació, que ja obra en nosaltresdurant la vida terrenal, és un procés dinàmic que inclou també la història i tota la creació. Sant Pau arriba a dir: «Tot l'univers creat està atent esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu» (Rm 8,19).

La redempció de la creació

La celebració del Tridu Pasqual de la passió, mort i resurrecció de Crist, cim de l'any litúrgic, ens crida una vegada i una altra a viure un itinerari de preparació, conscients que ser imatge de Crist (cf. Rm 8,29), és un do inestimable de la misericòrdia de Déu.

Si l'home viu com a fill de Déu, si viu com a persona redimida, que es deixa guiar per l'Esperit Sant (cf. Rm 8,14) i sap reconèixer i posar en pràctica la llei de Déu, començant per la que està

inscrita en el seu cor i en la natura, beneficia també la creació, cooperant en la seva redempció. Per això, la creació —diu sant Pau— desitja ardentment que es manifestin els fills de Déu, és a dir, que aquells que gaudeixen de la gràcia del misteri pasqual de Jesús frueixin plenament dels seus fruits, destinats a assolir la seva maduresa completa en la redempció del mateix cos humà. Quan la caritat de Crist transfigura la vida dels sants —esperit, ànima i cos—, aquests lloen Déu

i, amb la pregària, la contemplació i l'art, en fan partícips també les criatures, com ho demostra de forma admirable el «Càntic del germà sol» de sant Francesc d'Assís (cf. enc. *Laudato si'*, 87). No obstant això, en aquest món l'harmonia generada per la redempció està amenaçada, avui i sempre, per la força negativa del pecat i de la mort.

La força destructiva del pecat

Efectivament, quan no vivim com a fills de Déu, sovint tenim comporta-

Quan s'abandona la llei de Déu, la llei de l'amor, acaba triomfant la llei del més fort sobre el més dèbil

7 –miscel·lània

ments destructius envers el proïsme i les altres criatures –i també envers nosaltres mateixos–, en considerar, més o menys conscientment, que podem usar-los tal com ens plagui. Aleshores domina la intemperància i això porta a un estil de vida que viola els límits que la nostra condició humana i la natura ens demanen respectar, i se segueixen els desigs incontrolats que en el llibre de la Saviesa s'atribueixen als impius, o sigui als qui no tenen Déu com a punt de referència de les seves accions ni una esperança per al futur (cf. 2,1-11). Si no anhelem contínuament la Pasqua, si no vivim en l'horitzó de la Resurrecció, és clar que la lògica del tot i ara mateix, del tenir cada vegada més acaba per imposar-se [...].

Quan s'abandona la llei de Déu, la llei de l'amor, acaba triomfant la llei del més fort sobre el més dèbil. El pecat que es troba dintre el cor de l'home (cf. Mc 7,20-23) –i es manifesta com a avidesa, afany per un benestar desmesurat, desinterès pel bé dels altres i sovint també pel propi– duu a l'exploació de la creació, de les persones i del medi ambient, segons la cobdícia insaciabile que considera tot desig com un dret i que abans o després acabarà per destruir fins i tot a qui viu sota el seu domini.

La força regeneradora del penediment i del perdó

Per això, la creació té la irrefrenable necessitat que es manifestin els fills de Déu, aquells que s'han convertit en una «nova creació»: «Els qui estan en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat; ha començat un món nou» (2Co 5,17). En efecte, manifestant-se, també la creació pot «celebrar la Pasqua»: obrir-se al cel nou i a la terra nova (cf. Ap 21,1). I el camí vers la Pasqua ens crida precisament

a restaurar el nostre rostre i el nostre cor de cristians, mitjançant el penediment, la conversió i el perdó, per a poder viure tota la riquesa de la gràcia del misteri pasqual.

Aquesta «impaciència», aquesta expectació de la creació trobarà compliment quan es manifestin els fills de Déu, és a dir, quan els cristians i tots els homes emprenguin amb decisió el «treball» que suposa la conversió. Tota la creació és cridada a sortir, juntament amb nosaltres, «de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada per obtenir la llibertat que és la glorificació dels fills de Déu» (Rm 8,21). La Quaresma és signe sacramental d'aquesta conversió, és una crida als cristians a encarnar més intensament i concretament el misteri pasqual en la seva vida personal, familiar i social, en particular, mitjançant el dejuni, la pregària i l'almoina.

Dejunar, o sigui aprendre a canviar la nostra actitud amb els altres i amb les criatures: de la temptació de «devorar-ho» tot, per saciar la nostra avidesa, a la capacitat de sofrir per amor, que pot omplir el buit del nostre cor. Preguar per saber renunciar a la idola-

tria i a l'autosuficiència del nostre jo, i declarar-nos necessitats del Senyor i de la seva misericòrdia. Donar almoïna per sortir de la niciesa de viure i acumular-ho tot per a nosaltres mateixos, creient que així ens assegurem un futur que no ens pertany. I tornar a trobar així l'alegria del projecte que Déu ha posat en la creació i en el nostre cor, és a dir, estimar-lo, estimar els nostres germans i el món sencer, i trobar en aquest amor la veritable felicitat.

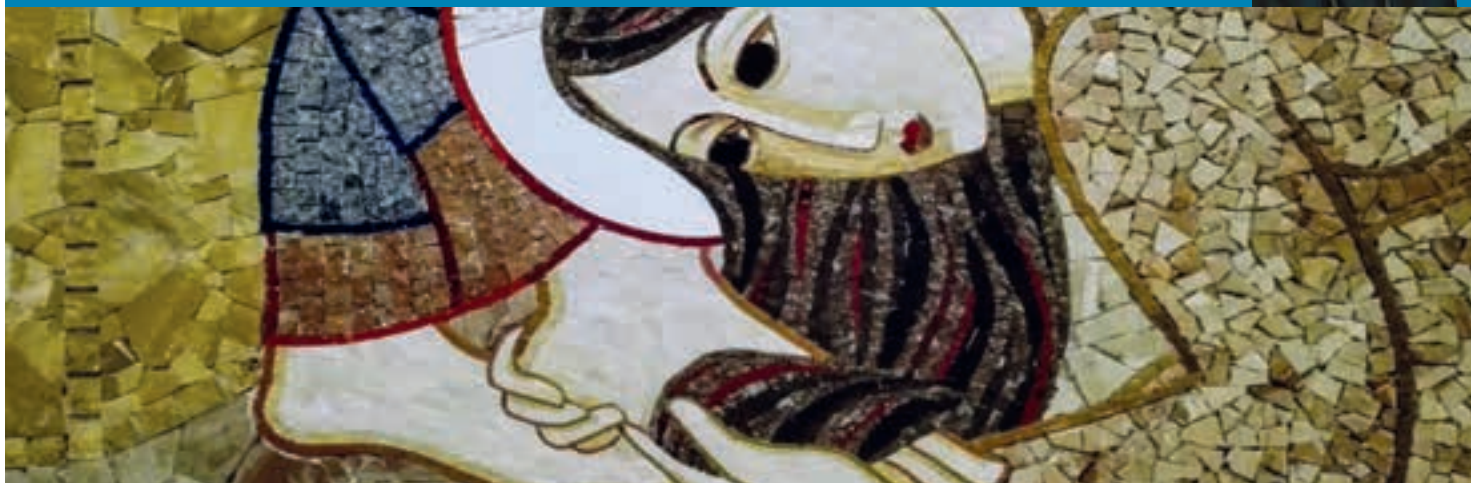
Estimats germans i germanes, la «Quaresma» del Fill de Déu va ser entrar en el desert de la creació per fer que tornés a ser aquell jardí de la comunió amb Déu que era abans del pecat original (cf. Mc 1,12-13; Is 51,3). Que la nostra Quaresma suposi recórrer aquest mateix camí, per a dur també l'esperança de Crist a la creació, que ens allibera «de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada per obtenir la llibertat que és la glorificació dels fills de Déu» (Rm 8,21). No deixem transcórrer en va aquest temps favorable. Demanem a Déu que ens ajudi a emprendre un camí de conversió veritable [...].

Glossa

Temps de gràcia i de conversió

Romà Casanova, bisbe de Vic

Una nova oportunitat és agradaria a tothom qui no ha pogut reeixir en un repte qualsevol. Doncs la Quaresma és aquest temps de gràcia i de conversió que el Senyor ens concedeix, com una nova oportunitat per a refer el que no va bé en la nostra vida i avançar en el camí que ens porta a la meta: ser més plenament fills de Déu.

La conversió és una necessitat per a tot cristià. La purificació dels fills de Déu ha de ser contínua. Hem estat incorporats a la vida de fills de Déu pel baptisme i hem rebut els dons de la gràcia per a caminar en la llibertat dels fills de Déu; però la feblesa en el nostre cor, fruit de les conseqüències del pecat original, ens acompanya sempre. La vida del cristià és gràcia i és lluita. La llibertat ens ha estat donada per a ser fills de Déu; però també aquesta llibertat, deixant d'acomplir la seva finalitat, ens pot abocar al pitjor: el mal, allunyant-nos del Pare.

L'opció contrària a la llibertat és el pecat. No hi ha res més antagònic a la condició humana que el pecat. Aquest és el trencament de la realitat més profunda de la persona humana. Som fets per a Déu. El nostre ésser és relació profunda amb Déu. Apartar-se d'aquesta relació és el

fracàs total. Les conseqüències del pecat són clares: pèrdua de la llibertat, trencament amb els altres, comportaments destructius envers les criatures. El pecat és com un pou sense fons que sempre demana més; per molt que hi aboquis, no acaba mai d'omplir-se.

Però l'esperança cristiana ens diu: la misericòrdia de Déu és més forta que el pecat. El Senyor ens ofereix aquest temps de gràcia i de conversió. Ens diu el Sant Pare en el missatge de la Quaresma d'aquest any: «Quaresma és signe sacramental de la conversió, és una crida als cristians a encarnar més intensament i concretament el misteri pasqual en la seva vida personal, familiar i social, en particular, mitjançant el dejuni, la pregària i l'almoina. Dejunar, o sigui aprendre a canviar la nostra actitud amb els altres i amb les criatures: de la temptació de "devorar-ho tot", per a saciar la nostra avidesa, a la capacitat de sofrir per amor, que pot omplir el buit del nostre cor. Preguar per tal de saber renunciar a la idolatria de la autosuficiència del nostre jo, i declarar-nos necessitats del Senyor i de la seva misericòrdia. Donar almoïna per sortir de la niciesa de viure i acumular-ho tot per a nosaltres mateixos, creient que així ens assegurem un futur que no ens pertany.»

